

prof. Karol Ferfecki
Wydział Kompozycji, Interpretacji, Edukacji i Jazzu
Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego
w Katowicach
adres prywatny:
43-450 Ustroń ul. Tartaczna 35
tel.+48 696 482 298
karfer57@icloud.com

Katowice 02.11.2017

Zleceniodawca recenzji:

Akademia Muzyczna im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku – Wydział Instrumentalny, pismo z dnia 19.09.2017 roku, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm. w Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365).

Dotyczy:

Uchwały Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 11.09.2017 roku w sprawie:

wyznaczenia recenzentów – prof. dr. hab. Karola Ferfeckiego – Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach oraz dr. hab. Jerzego Głowczewskiego - Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, w przewodzie doktorskim na stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka mgr. Adama Palmy.

W świetle art. 6 ust. 1, 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65. poz. 595, z późn.zm.) Rada Wydziału posiadała uprawnienia do prowadzenia przewodu doktorskiego na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Na posiedzeniu w dniu 11.09.2017 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Adama Palmy liczba uprawnionych do głosowania członków Rady wynosiła **20** osób.

Obecnych było **17** członków Rady.

W głosowaniu tajnym na prof. dr. hab. Karola Ferfeckiego oddano **17** ważnych głosów:
17 za wyznaczeniem recenzenta.

Głosów przeciwnych i wstrzymujących się nie było.

W głosowaniu tajnym na dr. hab. Jerzego Głowczewskiego oddano **17** ważnych głosów:
17 za wyznaczeniem recenzenta.

Głosów przeciwnych i wstrzymujących się nie było.

Do nadesłanego mi przez przewodniczącego Rady pisma sygnowanego datą 19.09.2017 roku, informującego o wyznaczeniu mnie na recenzenta pracy doktorskiej Pana mgr. Adama Palmy

pt. „Autorskie techniki wykonawcze, kompozytorskie i aranżacyjne w solowej grze na gitarze akustycznej, na podstawie kompozycji własnych oraz interpretacji utworów innych kompozytorów” została dołączona następująca dokumentacja:

1. Uchwała nr 65/2016-2017 Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku z dnia 27.02.2017 roku w sprawie wszczęcia przewodu doktorskiego i wyboru promotora, dr. hab. Macieja Grzywacza, w przewodzie doktorskim Pana mgr. Adama Palmy na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.
2. Uchwała nr 12/2017-2018 Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku z dnia 11.09.2017 roku w sprawie wyznaczenia recenzentów pracy doktorskiej w przewodzie Pana mgr. Adama Palmy na stopień doktora nauk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka: prof. dr. hab. Karola Ferfeckiego oraz dr. hab. Jerzego Głowczewskiego.
3. Wyciąg z protokołu posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku w dniu 27.02.2017 r. dotyczącego wszczęcia przewodu doktorskiego i wyboru na promotora dr. hab. Macieja Grzywacza w przewodzie doktorskim Pana mgr. Adama Palmy.
4. Wyciąg z protokołu posiedzenia rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku w dniu 27.02.2017 r. dotyczącego wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Adama Palmy na stopień doktora nauk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka w osobach: prof. dr. hab. Karola Ferfeckiego oraz dr. hab. Jerzego Głowczewskiego.
5. Dokumentacja przewodowa Pana mgr. Adama Palmy.
6. Umowa o dzieło wraz z rachunkiem.

**Recenzja dorobku artystycznego oraz pracy doktorskiej
mgr. Adama Palmy w związku z przewodem doktorskim
w dziedzinie sztuki muzyczne, dyscyplinie artystycznej – instrumentalistyka,
wszczętym w dn. 27.02.2017 r. przez Radę Wydziału Instrumentalnego
Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku.**

Dorobek artystyczny kandydata.

Magister Adam Palma urodził się 9 lipca 1974 roku w Łodzi. Swą edukację muzyczną rozpoczął w klasie kontrbasu Państwowej Szkoły Muzycznej II we Włocławku. Po jej ukończeniu w 1995 roku zdał egzamin do prowadzonej przeze mnie klasy gitary na Wydziale

Jazzu i Muzyki Rozrywkowej w Katowicach. Już w czasie studiów wyróżniał się aktywnością na scenie muzycznej, współpracując z czołowymi artystami jako sideman a także jako solista własnych zespołów. Potwierdzeniem wysokich umiejętności instrumentalnych Adama Palmy jest zdobyta w roku 1996 III nagroda w Konkursie Gitarzystów Jazzowych im. Marka Blizińskiego „Guitar City” w Warszawie. Dwa lata później w roku 1998 razem z własnym zespołem Piotr Wyleżoł/Adam Palma Quartet zdobył I nagrodę na „Festiwalu Standardów Jazzowych w Siedlcach”. Jeśli mowa o nagrodach, należy wymienić jeszcze zdobyty w roku 2013 tytuł Najlepszego Polskiego Gitarzysty Akustycznego na „Guitar Awards” w Warszawie.

Studia ukończył z wynikiem bardzo dobrym w roku 1999. Jako utytułowany absolwent katowickiej uczelni kontynuował swą ścieżkę artystyczną koncertując w kraju i za granicą w różnych konfiguracjach muzycznych. Poczynając od koncertów solowych, duetów z Ewą Bem, koncertów z zespołami jazzowymi, z wokalistami Kubą Badachem i Edytą Górniak a kończąc na big bandach (Kukła, Big Warsaw Band) i orkiestrach musicalowych, biorąc udział w licznych spektaklach takich musicali jak „Grease”, „Miss Saigon”, „Koty” i „Taniec Wampirów”. Jako sideman i muzyk sesyjny nagrywał programy telewizyjne, radiowe i koncerty „live”, współpracując z wieloma artystami polskiej estrady i czołowymi aranżerami m.in. Krzysztofem Herdzinem i Adamem Sztabą.

Swą solową karierę rozpoczął po wyjeździe do Anglii, gdzie zamieszkał w Manchesterze. W roku 2009 ukazała się jego pierwsza płyta, zatytułowana „Good Morning”, która spotkała się z pochlebными recenzjami i zainteresowaniem wielu znanych gitarzystów, co zaowocowało koncertami w Anglii, USA i Polsce. Podobny sukces odniósł drugi solowy album „2012” wydany przez niemiecką wytwórnię „Acoustic Music Records” w 2012 roku. Po jego wydaniu Adam Palma odbył trasy koncertowe w Wielkiej Brytanii, Niemczech i Polsce. W tym okresie może poszczycić się nawiązaniem współpracy z tak wybitnymi artystami jak Al Di Meola, Tommy Emmanuel, Martin Taylor czy Birelli Lagrene, z którymi w latach 2010-2016 wielokrotnie koncertował lub był zapraszany jako wykonawca biorący udział we wspólnych wydarzeniach artystycznych.

Dorobek artystyczny Pana mgr. Adama Palmy jest imponujący. Począwszy od roku 1999 do roku 2016 obejmuje on 2 płyty autorskie („Good Morning” i „2012”), 4 płyty, w których uczestniczył jako sideman (Walk Away – „Double Walk” 2000 r., Zespół Teatru Roma – „Koty” – 2004 r., Zespół Teatru Roma – „Taniec Wampirów” – 2006 r., „Gąssowski świątecznie”- 2007 r.) oraz ponad 150 koncertów w kraju i za granicą (Anglia, Szkocja, Irlandia, USA, Niemcy, Francja, Włochy i Chorwacja), ponad 600 spektakli musicalowych a także ponad 200 programów telewizyjnych (Idol, Gra w przeboje, Na całe życie).

Aktywność doktoranta nie kończy się li tylko na koncertach i nagraniach. Prowadzi on ożywioną działalność edukacyjną i pedagogiczną. Od 8 lat jest wykładowcą gitary na Uniwersytecie w Salford a także przez 3 lata wykładał w klasie gitary na Uniwersytecie w Manchesterze. Prowadził warsztaty i masterclass w Nashville, USA, Niemczech, Szkocji, Anglii i w Polsce. Jest autorem materiałów instruktażowych pt. „Acoustic Blues Adventures with Adam Palma”, wydanych wraz z płytą DVD w 3 językach przez niemieckie wydawnictwo Acoustic Music Records w 2014 roku.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Praca doktorska mgr. Adama Palmy pod tytułem „Autorskie techniki wykonawcze, kompozytorskie i aranżacyjne w solowej grze na gitarze akustycznej, na podstawie kompozycji własnych oraz interpretacji utworów innych kompozytorów” to dzieło artystyczne zarejestrowane na nośniku elektronicznym oraz jego opis, stanowiące łącznie dysertację pod wyżej wymienionym tytułem. Zarejestrowany na płycie CD materiał obejmuje jedenaście utworów, z których 7 jest kompozycjami autorskimi, natomiast pozostałe utwory, to znane tematy muzyki jazzowej, filmowej i rockowej w aranżacji doktoranta:

1. <i>Zdrowy optymizm</i>	-	komp. Adam Palma
2. <i>Stawka większa niż życie</i>	-	komp. Jerzy Matuszkiewicz
3. <i>Miłość i tęsknota</i>	-	komp. Adam Palma
4. <i>Rheged</i>	-	komp. Adam Palma
5. <i>Do boju</i>	-	komp. Adam Palma
6. <i>Hendrix Medley – Little Wing/Hey Joe/The Wind Cries Mary</i>	-	komp. Jimi Hendrix, Billy Roberts
7. <i>07 zgłoś się</i>	-	komp. Włodzimierz Korcz
8. <i>R-n-R[ules]</i>	-	komp. Adam Palma
9. <i>Gondolier</i>	-	komp. Adam Palma
10. <i>Górnicy z Kentucky</i>	-	komp. Adam Palma
11. <i>Nuages</i>	-	komp. Django Reinhardt

Utwory te nagrane zostały techniką „na żywo”, w studiu Polskiego Radia, w 2017 roku. Płyta nosi tytuł „Palm-istry” i opatrzona jest numerem katalogowym PRCD2140.

Biorąc pod uwagę fakt, iż nagrania zostały dokonane techniką „na żywo”, należy docenić wysoki poziom profesjonalizmu, jaki prezentuje artysta na swej solowej płycie. Słuchając kolejnych utworów, daje się odczuć pełną kontrolę zarówno nad ich formą jak i strukturą harmoniczną, popartą nienaganną techniką wykonawcy wraz z nieodłączną dbałością o wysoką jakość brzmienia. Właśnie owo naturalne i pełne brzmienie, połączone z selektywnością poszczególnych rejestrów instrumentu sprawia, że mamy do czynienia z wrażeniem szerszej przestrzeni, niż można by oczekiwać w wypadku gitary akustycznej. Według informacji zamieszczonych w ostatnim rozdziale dysertacji, gitara nagrana została z użyciem czterech źródeł dźwięku na cztery ślady, z których pierwszy był sygnałem liniowym a pozostałe trzy z mikrofonów. Mikrofony zostały rozstawione w pobliżu główki gitary, jej frontu i z prawej strony pudła rezonansowego w odległości około trzydziestu centymetrów. Posłużono się mikrofonami lampowymi AKG Solitube a dźwięk został zarejestrowany na komputerze z kartą MOTU w programie Sonar, z rozdzielczością 24 bitów/96 kHz. Cały materiał został zmiksowany na analogowym stole Mackie 24/8 Bus. Oczywiście, nawet najlepszy instrument i sprzęt nagłośnieniowy nie zastąpi umiejętności wykonawcy. W wypadku płyty nagranej przez doktoranta bez wątplenia można dostrzec jego kunszt wykonawczy. Perfekcyjna artykulacja, płynne frazowanie połączone z nieskazitelnym pulsem i perfekcyjnym prowadzeniem linii melodycznej równoległe z akompaniamentem składają się na wysoką jakość nagranych materiałów.

Płytę otwiera kompozycja doktoranta pt. „Zdrowy optymizm”, której tytuł odzwierciedla jej pogodny nastrój w rockowym charakterze, podkreślonym przez elementy perkusyjne w lewej i prawej ręce. Melodia oparta jest na prostej strukturze harmoniczej z użyciem

charakterystycznych dla tej muzyki dwudźwięków w postaci kwint granych na dolnych strunach, tzw. „power chords”. Charakterystyczny rytm rockowy jest obecny w początkowej i końcowej części utworu. Część środkowa, wolna od elementów perkusyjnych, uspokaja nieco narrację prowadzonej melodii poprzez zastosowanie techniki arpeggio, zachowując jej synkopujący charakter. Kompozycja stwarzająca wrażenie prostej rockowej piosenki wymaga od wykonawcy wysokich umiejętności technicznych, bez których utraciłaby swą płynność i lekkość.

Drugi utwór, to popularny temat z serialu „Stawka większa niż życie”, w którym wykorzystany został efekt pustej struny h, wzmacniający wybrzmienie tego dźwięku w melodii, spełniający równocześnie rolę nuty pedałowej. Gitarzysta używa tu różnych technik wydobywania dźwięku, stosując na zmianę grę piórką i palcami. Część pierwsza tematu podana jest na tle basowego ostinato i różni się w charakterze od granej ad libitum melancholijnej części drugiej.

Trzecim utworem jest kompozycja własna, zatytułowana „Miłość i tęsknota”, do której zapewne za inspirację posłużył znany utwór Jesse Harrisa, w wykonaniu Nory Jones - Don't Know Why. Część improwizowana nawiązująca stylistycznie do znanego z efektownych linii melodycznych Ala Di Meoli, czego doktorant nie ukrywa, oddając niejako hołd dokonaniom swego mistrza. Należy zwrócić uwagę na niezwykle precyzyjną artykulację, połączoną z techniką tłumienia strun, charakterystyczną dla stylu flamenco, nadającemu kompozycji specyficznej energii.

Zgoła inną stylistykę słyszymy w następnym utworze pt. „Rheged”, będącym jakby połączeniem stylu funky (ostinato basowe) ze stylem country, który z kolei przywołuje na myśl innego mistrza gitary, Alberta Lee, będącego legendą w tym gatunku muzyki. Błyskotliwe linie melodyczne w oparciu o skalę bluesową, z częstym użyciem pustych strun, na co pozwala tonacja e-moll, na tle umiejętnie prowadzonego akompaniamentu z domieszką elementów perkusyjnych, świetnie oddają żywiołowość a zarazem niebywałą lekkość imitowanego przez wykonawcę stylu.

Kolejny utwór pt. „Do boju”, to miniatura złożona z dwóch zróżnicowanych pod względem charakteru części: szybka, brawurowo brzmiąca część pierwsza i melancholijna część druga. Ponownie słyszymy elementy zarówno stylu country w linii melodycznej jak i flamenco w rytmicznej grze akordowej.

Bardzo udaną próbą oddania stylu kolejnej legendy gitary z gatunku bluesa i rocka jest wiązanka trzech piosenek z repertuaru Jimi Hendrixa – „Little Wing”, „Hey Joe” i „The Wind Cries Mary”. Kompilacja o tytule „Hendrix Medley” w pomysłowy sposób wykorzystuje elementy wykonawcze wielkiego wirtuoza gitary elektrycznej, będącego idolem dla większości następców zmarłego przedwcześnie artysty. Element „żałobny” pojawia się nawet jako swoiste intermezzo pomiędzy pierwszym a drugim tematem, w postaci cytatu z „Marsza żałobnego” Chopina, co zdaniem piszącego te słowa zabrzmiało zbyt sztucznie i groteskowo, by nie powiedzieć naiwnie. Ale te dwa niefortunne takty nie mogą zaważyć na wysokiej ocenie całości, z której szczególnie należy wyróżnić interpretację utworu „Hey Joe”, z charakterystycznymi riffami Hendrixa, umiejętnie wplecionymi w linię melodyczną tematu jak i akordami septymowymi z noną zwiększoną, które były stosunkowo nowatorskie w tym gatunku muzyki, w tamtych czasach. Adam Palma daje tutaj popis jako aranżer i wykonawca, posiadający niezwykłą znajomość środków wykonawczych i ogromne wyczucie stylu Hendrixa, co zapewne jest owocem dawnych fascynacji doktoranta twórczością

charyzmatycznego gitarzysty, zapewne także nie przypadkowo będącego bohaterem jego pracy magisterskiej.

Utworem siódmym na płycie jest *nomen omen* kompozycja Włodzimierza Korcza z filmu pt. „07 zgłoś się”. Utwór opatrzony jest ciekawym wstępem w stylu flamenco, który mógłby sugerować dalszą część w podobnym nastroju, lecz po owym stosunkowo energicznym wstępie następuje odprężenie w postaci znanego tematu w rytmie sentymentalnej bossa-novy. Jest to już drugi polski utwór na płycie, co czyni Pana Adama Palmę niejako popularyzatorem rodzimej muzyki rozrywkowej zważywszy, że na poprzedniej swojej płycie umieścił również dwie polskie piosenki – „Bo we mnie jest sex” Jerzego Wasowskiego i „Ach śpij kochanie” Henryka Warsa.

Następny utwór na płycie nosi tytuł „Rock'n'R[ules], na którego wstęp złożyły się cytaty z Nalepy i Gershwina, ozdobione hiszpańskimi ozdobnikami. Swoją drogą dość osobliwe zestawienie tych dwóch odległych od siebie w czasie kompozytorów może budzić rozbawienie, o które zapewne chodziło twórcy utworu, gdyż jego temat przewodni oparty jest na formie rock and rolla, co narzuca swobodny charakter tej kompozycji. Ponownie ożywa tu postać Alberta Lee, którego wyraźna aura, podobnie jak aura Ala Di Meoli, przewija się przez muzykę Adama Palmy.

Kolejnym utworem jest utwór „Gondolier”, oparty na powtarzającym się prostym schemacie harmonicznym akordów granych techniką arpeggio, imitujących kołysanie na falach wody. W środkowej improwizowanej części pojawiają się te same akordy w rytmicznych sekwencjach a la flamenco, przeplatanych motywami kubańskimi. Utwór kończy się powrotem do części pierwszej ze stopniowym wyciszeniem.

Utwór dziesiąty nosi tytuł „Górnicy z Kentucky”, który świetnie oddaje charakterystyczny styl country and western w oparciu o technikę „stride piano”, zaczerpniętą od pianistów ragtimowych. Kompozycja ta, jak objaśnia to w części opisowej dysertacji doktorant, jest hołdem dla wybitnych przedstawicieli stylu *fingerstyle*, takim jak Merle Travis, Jerry Read, Chet Atkins i Tommy Emmanuel. Styl ten właśnie narodził się w stanie Kentucky w USA na początku XX wieku. Co do warstwy wykonawczej, to obfituje ona w typowe elementy w postaci biegników i riffów akordowych, wykonywanych w głosie górnym na tle ragtimowego akompaniamentu w głosie dolnym, tworząc wrażenie gry dwóch instrumentów, co wymaga wysokich umiejętności technicznych, którymi niewątpliwie obdarzony jest autor płyty.

Ostatnim utworem na płycie jest słynna kompozycja Django Reinharda – „Nuages”. Ta romantyczna ballada w interpretacji Adama Palmy robi niebywałe wrażenie, olśniewając brawurowymi biegnikami i świetnym *feelingiem* jazzowym. Jest niejako ukoronowaniem wirtuozowskich możliwości doktoranta, który jednocześnie udowadnia, że umie zachować odpowiednie proporcje w dozowaniu poszczególnych środków wykonawczych, by nie utracić pierwotnego piękna utworu.

Reasumując, płyta robi wrażenie pod względem perfekcji, z jaką została nagrana, spójności tematycznej, przy jednoczesnej różnorodności stylistycznej oraz wysokiego poziomu artystycznego wykonawcy.

Przechodząc do części opisowej pracy, należy zwrócić uwagę na dużą dbałość o szczegółowe wyjaśnienie środków technicznych, dotyczących zarówno lewej jak i prawej ręki, dając tym samym pełny obraz złożoności i poziomu trudności w grze solowej na gitarze akustycznej.

Po krótkim wprowadzeniu w rozdziale pierwszym, dotyczącym historii gitary akustycznej i jej przedstawicieli w aspekcie problemów wykonawczych, doktorant przeszedł do omówienia szczegółowego tej problematyki.

W kolejnych rozdziałach przedstawił najważniejsze elementy techniki *fingerstyle* w kontekście ogólnie stosowanych sposobów gry jak i własnych poszukiwań środków wykonawczych, co stanowi istotną wartość dysertacji.

I tak, w rozdziale drugim zajął się problematyką gry solowej i związanymi z tą dziedziną trudnościami, wynikającymi z braku dodatkowego instrumentu akompaniującego, zmuszającego wykonawcę do niezwyklej dyscypliny i swoistego „refleksu muzycznego”. Przedstawił autorskie rozwiązania, dotyczące m.in. zastosowania gry kciukiem lewej ręki i oryginalnej aplikatury, pozwalającej uniknąć jej blokady i osiągnąć płynność w łączeniu linii melodycznej z akompaniamentem. Następnie wskazał na zwiększenie możliwości prawej ręki poprzez „uzbrojenie” kciuka w specjalną nakładkę *thumbpick*, która oprócz podkreślenia linii basu pozwala na obustronne atakowanie strun.

W rozdziale trzecim doktorant przeprowadził analizę porównawczą technik wykonawczych stosowanych w gitarze klasycznej i akustycznej, ze wskazaniem na nowe rozwiązania w podejściu do wydobywania dźwięku, wynikające z potrzeb aranżacyjnych w wypadku wykonywania muzyki rozrywkowej. Należy podkreślić, że autor nie odżegnuje się od powszechnie uznanych technik klasycznych, które łączy z nowymi sposobami gry.

Ze szczegółowym omówieniem technik wykonawczych, używanych na gitarze akustycznej, zapoznajemy się w rozdziale czwartym, natomiast rozdział piąty, będący zasadniczą częścią dysertacji, jest dokładnym opisem materiału zawartego na płycie, w postaci analizy poszczególnych utworów.

Analiza przeprowadzona została głównie w odniesieniu do wykorzystanych przez artystę oryginalnych środków wykonawczych jak i zabiegów aranżacyjnych w poszczególnych utworach. Zapoznajemy się ponadto z głównymi zamysłami, dotyczącymi kompozycji własnych. Przedstawiona analiza daje jasny obraz poruszanej problematyki dzięki licznym przykładom nutowym, opatrzonym cennymi uwagami doktoranta. Sformułowane tezy są trafne i logiczne, przedstawione w zwartej i treściwej formie, unikającej nadmiernej drobiazgowości. Jednak dla pełniejszej przejrzystości prezentowanych zagadnień, zalecałbym w opisach zamieszczenie numerów przykładów, do których odnoszą się konkretne opisy. Dodatkowo, w niektórych przykładach brakuje numeracji taktów, co również nie ułatwia zapoznawania się z treścią pracy. Jest to jednak problem niewielki, z uwagi na zazwyczaj krótkie przykłady, nie wymagające długich poszukiwań omawianych taktów. Z innych drobnych niedociągnięć należy zwrócić uwagę na brak znaków przykluczowych w niektórych przykładach (np. nr 13, 30, 31, 32), będących wprawdzie domyślnie w tej samej tonacji, co wcześniej użyte przykłady z danego utworu ale nie można mieć takiej pewności, a czego konsekwencją może być błędne odczytanie zapisanych dźwięków. Ma to szczególnie znaczenie w wypadku akordów. Co do nomenklatury, związanej ze składnikami akordów, doktorant używa określeń w rodzaju kwinta (lub nona) „podwyższona” i „obniżona” zamiast odpowiednio – zwiększona i zmniejszona (str. 28, 55, 57, 62). Jest to zapewne wynikiem częstego obcowania z fachową literaturą anglojęzyczną i posługiwania się tym językiem na co dzień w środowisku zawodowym. Niezbyt podoba mi się również określenie, użyte najwyraźniej w kontekście umownym, w odniesieniu do definicji dźwięków bluesowych - *blue notes* na str. 48: „molowa tercja w melodii kontrastująca z tercją durową w akordzie”.

Te drobne uchybienia nie mają jednak większego wpływu na wysoką wartość merytoryczną pracy Pana mgr. Palmy. Jego wiedza i doświadczenie, są niepodważalne i sprawiają, że mamy do czynienia z wyczerpującym i przekonującym co do wartości naukowej, obrazem omawianego dzieła.

Interesującym uzupełnieniem pracy jest rozdział szósty, będący opisem używanego przez Adama Palmę instrumentarium i sprzętu nagłośnieniowego, w kontekście nagrań w studiu jak i warunków koncertowych.

Praca pod względem redakcyjnym jest bez zastrzeżeń. Poprzedzona ciekawym wstępem, zawierającym informacje autora odnośnie celu pracy jak i jego motywacje w odniesieniu do jej powstania, a zakończona krótkim podsumowaniem przedstawionej w niej problematyki. Załączony jest także wykaz bibliografii oraz dwa aneksy: 1. Nota biograficzna wykonawcy i 2. Spis utworów na płycie wraz z jej metryczką.

Konkluzja

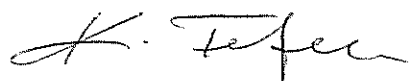
Praca doktorska mgr. Adama Palmy pod tytułem „**Autorskie techniki wykonawcze, kompozytorskie i aranżacyjne w solowej grze na gitarze akustycznej, na podstawie kompozycji własnych oraz interpretacji utworów innych kompozytorów**” jest bez wątpienia pracą pionierską pod względem poruszanej tematyki a przede wszystkim pod względem wykonawczym. Doktorant zaprezentował w nagraniach mistrzowski poziom w gatunku *fingerstyle* oraz dał się poznać jako wytrawny aranżer i kompozytor. W większości wykonywanych utworów znalazł miejsce na partie improwizowane, które wspaniale zrealizował, olśniewając błyskotliwymi liniami melodycznymi, nie naruszając przy tym płynności narracji i konstrukcji formalnej utworu. W wypadku gry solowej jest to zadanie niesłychanie trudne i wymagające pełnej kontroli nad instrumentem.

Tym wszystkim wyzwaniom Pan mgr Adam Palma sprostał doskonale. Dołączony do płyty fachowy opis środków wykonawczych, zastosowanych w nagraniach oraz głównych założeń kompozytorskich i aranżacyjnych sprawia, iż mamy do czynienia z kompletnym dziełem artystycznym i naukowym. Należy stwierdzić, że tematyka poruszona w pracy została wyczerpana a doktorant wykazał się w pełni kompetencjami naukowymi i artystycznymi.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty stwierdzam, że praca mgr. Adama Palmy stanowi oryginalne rozwiązanie problemu artystycznego w świetle art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14.03.2003 roku.

Pracę doktorską Pana mgr. Adama Palmy przyjmuję i wnioskuję o dopuszczenie jej do publicznej obrony.

Recenzent

prof. Karol Ferfecki